

1 Ioan 5,13-21

Cititorul observă cum Duhul lui Dumnezeu insistă mereu, că credincioșii nu numai posedă viața veșnică, ci ei trebuie să aibă și certitudinea posedării ei. S-ar putea ca cineva, așa cum a fost și înainte de venirea lui Hristos pe pământ, să aibă viața veșnică fără să știe. După cum s-a dovedit există și astăzi nu puțini credincioși la care se arată clar acțiunile și rezultatele acestei vieți, cu toate că ei nu au nici o cunoștință de posedarea ei. Dar sufletul credinciosului, căruia acest privilegiu mare îi este necunoscut, suferă o pierdere mare a bucuriei în Dumnezeu din cauza lipsei de cunoaștere a influențelor dăunătoare; urmarea practică este reducerea etalonului pentru umblarea lui. Cum poate un astfel de creștin, fără să aibă certitudinea fericită a vieții veșnice, să evite teama și neliniștea, când în același timp el este solicitat de conștiința lui să se verifice dacă în urma atâtor eșecuri din viața sa este cu adevărat creștin?

Ispititorul va fi permanent preocupat să-l conducă spre ceea ce produce dezonorare Domnului, ca să semene în inima lui neîncredere în harul lui Dumnezeu.

Mai există și un alt motiv pentru care Duhul lui Dumnezeu indică mereu accentuat, că noi nu trebuie numai să avem cunoștință de posedarea vieții veșnice, ci, așa cum se spune aici, să avem cunoașterea conștientă (oida în loc de ginöskö) că o posedăm. Atât în timpul apostolilor cât și după aceea au existat totdeauna adversari ai adevărului, care au contestat că se poate avea certitudinea vieții veșnice, și prin aceasta au prezentat această viață ca ceva nedefinit. Este atitudinea tipică a necredinței pe parcursul tuturor secolelor de a întuneca această certitudine, deseori sub masca ipocrită a necunoașterii noastre, al caracterului nostru nedemn și a înclinației noastre spre greșeală, și cu regret aceste însușiri se găsesc la noi. Însă aici nu este nicidecum vorba despre această problemă, ci de faptul dacă Hristos a revelat sau nu credinciosului deja acum pe deplin și cu toată claritatea darul Său al vieții veșnice. Este o interpretare total greșită, că acest privilegiu este rezervat numai anumitor membrii privilegiați și deosebit de spirituali ai familiei lui Dumnezeu. Noul Testament ne arată această parte ca posesiune conștientă a tuturor celor care cred în Fiul lui Dumnezeu. Nimic nu poate fi mai sigur, decât faptul că Dumnezeu iubește pe fiecare copil al familiei Sale. De aceea Cuvântul Său vorbește foarte categoric de faptul că fiecare credincios trebuie să țină cu tărie în sine însuși acest privilegiu și să-l savureze și să-l practice în părtășia personală, în închinare și în umblare, chiar dacă el nu a făcut progrese spirituale mari. Tot așa de clar ne arată Cuvântul, că viața naturală, viața în carne, care permanent a fost urâtă de Dumnezeu, trebuie tot mai mult detestată de creștin prin acțiunea lui Hristos și a Duhului Său. Viața păcătoasă trebuie tăgăduită și renunțată la ea și în credință să se umble conform naturii noi, al cărei singur model desăvârșit este Hristos. Această natură nouă este numită aici și în evanghelia după Ioan «viața veșnică». Ea este viața lui Hristos, care prin har a devenit acum și «Viața noastră».

Misiunea apostolului Ioan nu a constat atât de mult în a prezenta lucrarea de răscumpărare înfăptuită de Hristos (cu toate că el o amintește în legătură cu gloria cerească și cu planurile viitoare mari ale lui Dumnezeu cu privire la întregul univers), ci el revelează mai mult demnitatea personală a Domnului și a harului Său, a cărui glorie atribuie adevărata valoare atât vieții, pe care El o dă, cât și lucrării Sale. Dumnezeu poate în mod justificat și corespunzător a tot ce El vede în Fiul Său să se bucure de planurile a căror împlinire este încă în viitor. De aceea orice zăbovire la propria noastră demnitate sau nedemnitate este total nejustificată. Nu mai este o problemă a primului om decăzut, ci exclusiv a Celui de-al doilea, Hristos, Domnul nostru. El Însuși și tot ce El a câștigat ne-a fost dat de Dumnezeu și reprezintă fundamentul nostru. Ce drepturi ridică Persoana Sa și lucrarea Sa înaintea lui Dumnezeu, singurul care poate să-L prețuiască în chip desăvârșit, și pentru cine cere Hristos aceste drepturi? Cu siguranță nu pentru Sine Însuși, căci El ca Fiu a fost una cu Tatăl și din veșnicie a fost subiectul dragostei Lui. El a venit aici jos ca să Se dea pe Sine Însuși și ca să intervină pentru onoarea lui Dumnezeu și să reveleze dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu. Acesta a fost răspunsul dumnezeiesc la minciuna lui satan, care însuși s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu și care după aceea a năzuit să aducă și

pe om sub mânia lui Dumnezeu, ceea ce evident i-a reușit. Dar planurile lui Dumnezeu nu pot niciodată fi nimicite. Cu certitudine El le va duce la îndeplinire pe baza mântuirii. Căci planul de mântuire în nici un caz nu a fost introdus ulterior de Dumnezeu, așa cum toate celelalte planuri dumnezeiești nu au fost întocmite deoarece vreuna din intențiile Sale ar fi eșuat. Planurile Lui ne-au fost făcute cunoscut nouă credincioșilor abia după eșuarea totală a omului aici pe pământ. Așa după cum dragostea lui Dumnezeu a existat deja înainte de creație, tot așa și planurile Sale, așa cum ne mărturisește apostolul Pavel în Efeseni 1,13-14, Coloseni 1,26; 2 Timotei 1,9 și Tit 1,2.

Lui Ioan i-a fost dat în mod deosebit să aibă înțelegerea profundă a naturii lui Dumnezeu. În mod corespunzător se preocupă așa de mult cu Persoana eternă a Domnului, precum și cu El, ca Cel venit în carne, ca să consolideze inimile credincioșilor și să-i ridice peste realitatea tristă, că Biserica a decăzut sub totală subordonare și ruină. Prin aceasta el arată și judecata lui Dumnezeu care se apropie, care începe la casa Sa. Stricăciunea din interiorul creștinătății, care devine tot mai mare, nu ne dă nici un drept să permitem câtuși de puțin să scuture sau să facă să dispară încrederea noastră în Hristos. În ce fel este întărită inima credinciosului prin Duhul lui Dumnezeu? Prin aceea că El ne îndreaptă spre viața veșnică, care era la Tatăl înainte de a lua naștere creația și înainte ca Dumnezeu să vină pe pământ ca Om adevărat în Persoana Domnului Isus, ca să ne facă cunoscut tot așa de sigur posedarea vieții veșnice cum noi o vom avea în ziua gloriei. Ea este desigur deja acum partea noastră în El prin credință. Ar fi o învățătură ciudată aceea care ar afirma că partea noastră actuală nu ar putea fi a noastră prin credință, așa cum este partea noastră veșnică, pe care o așteptăm (1 Corinteni 3,22). Aceasta este valabil într-o măsură mare pentru viața în Hristos.

Cuvintele nu pot fi mai clare ca ceea ce spune Domnul în Ioan 5,24 și apostolul în versetul 12 al capitolului nostru. S-ar putea ca noi să avem cunoștințe despre ceva pe care dorim mult să-l primim, fără să fim complet convinși lăuntric despre acel ceva, deoarece încă nu-l posedăm practic. Nici un „pelagianer”¹ nu a mers așa de departe, ca să tăgăduiască, că credinciosul ar putea poseda deja acum viața veșnică, cu toate că el ar putea încerca să obiecteze existența acestei vieți veșnice. A rămas însă rezervat reapariției moderne a unor doctrine false gnostice de a răsturna total adevărul despre viața veșnică; această epistolă însă nu oferă nici cel mai mic punct de reper în această privință. Nici o confesiune de credință dreaptă nu s-a atașat de această erezie îngrozitoare.

Cele mai grave rătăcirii lovesc astăzi mai înverșunat ca oricând și necredința pare să nu mai aibă nici un sentiment de rușine. Astăzi aproape că nu există o asociație de creștini mărturisitori, care savurează renumele unei corporații bisericești în care îndoiala față de Sfânta Scriptură este mai mult sau mai puțin la lucru. Eu însumi îmi pot aminti de timpurile când un astfel de rău nimicitor nu era cunoscut în cercurile bisericești și el se întâlnea numai la aceia care stăteau „afară”. Atunci necredința în opoziția ei față de autoritatea lui Dumnezeu în Scripturi nu era încă deghizată cu voalul „științific” al „cercetărilor literale și istorice”. Cuvântul lui Dumnezeu era respins public, se refuza semnarea articolelor de credință care confirmau autoritatea Lui și drept urmare se renunța mai degrabă la funcțiile și avantajele corespunzătoare. Generația de astăzi dimpotrivă se dezice de demnitatea generală, dar cu toate acestea își asigură onoare pământească și avantaje pământești. Unde se vor sfârși toate acestea? În decădere și în omul păcatului; adepții religiilor lumești dimpotrivă, se vor face una cu «taina lui satan, Babilonul cel mare, mama curvelor și urâciunilor pământului».

Vrem acum să studiem concluziile finale ale apostolului. «V-am scris acestea vouă, ca să știți că aveți viață eternă, voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu» (versetul 13). Harul a putut să găsească în noi numai păcat și moarte; el ne dă ce este mai bun, ce avea Dumnezeu de dat, și anume prin credința în Fiul Său, în Domnul Isus. Ce ar fi mai potrivit și mai necesar pentru noi decât viața veșnică, natura dumnezeiască, care iubește pe Dumnezeu și pe Fiul Său și

¹ Curent religios în creștinism care susține că natura omenească nu poate fi stricată prin păcatul moștenit – n.tr.

tot ce este bun și sfânt. Ea urăște păcatul și iubește dreptatea în armonie cu legea desăvârșită a libertății; ea este ascultătoare de Dumnezeu, nu în mod constrâns ca în cazul iudeilor, ci din dragoste de copil, ca la Domnul nostru. Ce fatale sunt toate sistemele de doctrinare care părăsesc convingerile vechi în favoarea ideilor de natură nouă și libertine. Se afirmă nu numai că nu se poate avea certitudinea despre posedarea vieții veșnice, ci se încumetă să afirme că nimeni nu poate avea acum viața veșnică. Viața veșnică este fundamentul indispensabil pentru ca noi să putem umbla în «faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte», despre care apostolul Pavel vorbește în Efeseni 2,10. Apostolul Ioan ne face cunoscut în locul acesta – ca de altfel de la începutul scrisorii sale – tot ce ne poate consolida în Hristos și poate respinge pe orice înșelător, așa că nimeni nu poate găsi aici o scuză pentru îndoială sau necredință. Mai întâi el a arătat caracterul deosebit de sublim și plinătatea vieții în Hristos ca subiect al credinței și dragostei sufletului nostru. Aici, în ultimul capitol, el pune accentul pe faptul, că credinciosul posedă această viață și este deplin conștient de ea. În felul acesta totul stă la locul potrivit; ea este potrivită cu demnitatea Fiului și bucuria Tatălui și mărește binecuvântarea de care are parte credinciosul. Această viață este primul cadou al harului dat sufletului, baza părții cu Tatăl și cu Fiul Său; este ceea ce Duhul Sfânt ca Apărător face în fiecare clipă a umblării noastre aici pe pământ. Ce mare este atunci pierderea, ce nemăsurabilă este rătăcirea tuturor celor care au sorbit această otravă și sub anumite pretexte trec cu ușurătate pe lângă adevăr sau încearcă chiar să justifice comportarea lor fățarnică!

Ajungem la un alt punct important. Este vorba de încrederea sau îndrăzneala inimii, de care noi avem nevoie pentru accesul nostru la Dumnezeu ca și copii ai Lui. Fără să fii conștient de posedarea vieții veșnice și fără să fi așezat în relația de copii cu Tatăl, această îndrăzneală ar fi imposibilă. Atât viața veșnică cât și relația de filiație sunt privilegiile de care noi ne putem bucura deja acum. Nu este de mirare că aceia care nu cred în niciuna din acestea două denumesc îndrăzneala noastră ca aroganță nemaipomenită. Cum pot ei să citească cu seriozitate afirmațiile capitolului nostru și multe alte locuri, care afirmă aceleași lucruri, fără să recunoască că Dumnezeu așteaptă această încredere din partea copiilor Lui? El a lăsat să se scrie aceste cuvinte ca să încurajeze pe copiii Săi și să-i facă să se judece singuri, acolo unde această încredere a fost influențată de împotriviri oarecare. Este tocmai factorul înviorător în rugăciunea creștinului; fiecare din rugăciunile noastre trebuie să fie pătrunsă de această siguranță. Aceasta să nu însemne că trebuie să încetezi să te rogi, dacă această îndrăzneală plină de încredere lipsește. Să nu uităm pilda, pe care Domnul a spus-o ucenicilor Săi în Luca 18,1-8, «pentru ca ei să se roage neîncetat și să nu obosească». Dacă rugăciunile nu poartă pecetea acestui principiu, atunci lor le lipsește caracterul propriu-zis al rugăciunii unui copil al lui Dumnezeu. Într-un astfel de caz trebuie căutat cu toată seriozitatea să te debarasezi de balastul mort și prin rugăciune să lași să și se dăruiască curajul sfânt. Noi posedăm viața veșnică și salvarea și am fost aduși în cea mai intimă relație cu Dumnezeu. Însă noi ne găsim într-o lume a necredinței, care nu are nici o parte la acest privilegiu, dar se simte în siguranță în autoînșelarea în poziția ei religioasă corporativă, dacă nu chiar și individuală. Acest fapt însă dă naștere permanent la noi și la frații noștri la nenumărate pericole, greutăți și nevoi. Mijlocul de ajutor în astfel de împrejurări este rugăciunea, la care Dumnezeu ne încurajează, chiar dacă nu totdeauna este o rugăciune a credinței ci un strigăt rezultat dintr-o consternare mare. Dacă ochiul nostru ar fi cu adevărat simplu (curat), atunci ne-am ruga în Duhul Sfânt cu mai multă îndrăzneală. Cu toate acestea să ne încurajăm permanent să strigăm la Dumnezeu ca la Tatăl nostru, care deja ne-a iubit, pe când în noi nu era nimic demn de iubit, și acum ne iubește ca copii ai Săi în podoaba «cele mai bune haine», căci așa suntem noi acum ca creștini în lumea aceasta. Dacă ar fi lăsat pe seama noastră să alegem pe baza celor mai puternice dovezi ale dragostei Sale față de noi, am putea noi atunci să cerem ceva care s-ar putea compara cu ceea ce ne-a făgăduit El în Hristos prin Cuvântul Său de nestrămutat?

De aceea, stăruind în dragoste, să rămânem în Dumnezeu; atunci El rămâne în noi (capitolul 4,13). Atunci prin harul Său sunt înlăturate toate obstacolele mari și mici, și noi primim îndrăzneală prin dragostea care nu se schimbă în această lume supusă permanent schimbării.

Dumnezeu are plăcere dacă noi ne bazăm cu îndrăzneală pe grija Sa față de noi în toate împrejurările, nevoile, îngrijorările provocate de boli, în împrejurări dureroase, da, în toate câte suntem puși la probă în fiecare zi. Cum să fie atunci sentimentele noastre? Posedăm noi îndrăzneala credinței în umblarea noastră zilnică cu Dumnezeu? Ne bazăm noi pe deplin pe El, pe baza harului care ne-a eliberat din moarte și păcat și ne-a dat viața și Duhul Sfânt? Să devenim fricoși și îndoielnici atunci când este vorba de nevoile mici ale vieții acesteia? Aceasta ar fi inconsecvent din partea noastră și nedemn de dragostea Sa. Dacă prin credință îndrăznează am apucat cele mai mari binecuvântări, atunci să nu ne pierdem încrederea cu privire la lucrurile mărunte ale vieții zilnice. Să nu ne îndoim că El în dragostea Lui ia parte la tot ce El permite sau trimite să ne încerce. El ne strigă aici: «Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă». Desigur, noi trebuie să ne rușinăm să cerem ceva împotriva voii Sale. Cuvântul Său nu ne lasă în neclaritate în privința a ceea ce corespunde sau nu corespunde voii Sale. Dar merge și mai departe: «Și, dacă știm că ne ascultă orice cerem, știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El» (versetul 15). Să nu ne îndoim de El în aceste încercări relativ mici, după ce am avut parte de dragostea Sa nemărginită în cele mai profunde nevoi ale sufletului! Cât de mult ne dovedește capitolul 4 că în Hristos nici o nevoie omenească nu este prea mare, și aceste versete din capitolul 5, că nimic nu este prea mic pentru dragostea lui Dumnezeu. Noi uităm așa de ușor să acționăm în clipa când El vrea să răspundă la rugăciunea noastră, și apoi strigăm către El într-un moment când El nu ne poate împlini rugămintea. Se cuvine din partea noastră să ne rugăm permanent la Dumnezeu, și din aceasta va curge binecuvântare bogată spre noi și spre alții. Însă rugăciunii îi lipsește esențialul, dacă ea nu este făcută cu îndrăzneala prin care dragostea lui Dumnezeu este glorificată prin noi. În conștiința că noi suntem copiii Săi și am primit viața și mântuirea să condamnăm ce stă ca obstacol în calea noastră în această privință. Cu toată existența păcatului și a lui satan, noi posedăm deja acum aceste privilegii incomparabile ca îndreptățire la gloria veșnică; mai presus de toate avem pe Fiul, pe Tatăl și pe Duhul Sfânt. Noi suntem binecuvântați cu Acela care dă binecuvântarea. Acei credincioși care amână aceste binecuvântări pentru ziua gloriei au dreptate cu privire la ziua aceea, dar nu au nicidecum dreptate dacă renunță la propria lor bucurie din prezent. Acum este timpul în care noi avem nevoie de aceste binecuvântări; cel mai mult avem nevoie de ele în zilele rele, spre glorificarea lui Dumnezeu și în favoarea copiilor Săi. În ziua gloriei nu va mai trebui să fim îndemnați la îndrăzneală pentru a ne ruga, atunci totul va fi umplut de laudă. Însă atâta timp cât noi ne mai găsim în lumea aceasta cu toate greutățile și pericolele ei, există necesitatea stringentă pentru astfel de rugăciuni. Pe lângă aceasta este timpul celei mai mari binecuvântări pentru credinciosul care știe că Hristos este în Tatăl, noi în El și El în noi. De aceea tocmai acum este momentul să ne rugăm lui Dumnezeu cu îndrăzneală pentru orice și pentru tot ce corespunde voii Sale; noi nu îndrăznim să dorim alte lucruri. Și noi știm că El ne aude. Cât de greșit ar fi să ne îndoim! Nu Și-a dovedit Dumnezeu dragostea Lui desăvârșită și permanentă față de noi? Probabil că El consideră bine să ne treacă printr-o încercare grea. El poate lăsa pe un credincios, care probabil este îngrijorat de bani într-un fel neplăcut lui Dumnezeu, să piardă orice cent în mijlocul unei lumi în care fiecare cent are valoare; credinciosul probabil nu mai știe de unde să-și procure micul dejun. Să se îndoiască el din cauza aceasta de bunătatea și înțelepciunea lui Dumnezeu, pe care el le-a cunoscut tot așa de bine ca și propria nebulie? Nu, el are voie să se roage lui Dumnezeu, să acționeze potrivit cu voia Lui, având certitudinea că El îl aude și că noi «știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El».

Îmi amintesc, că un fost preot temător de Dumnezeu a fost întrebat pe stradă cu vreo cincizeci de ani în urmă de un prieten cum trăia el și familia lui. El a răspuns, că nu poate spune exact, însă este sigur că ei trăiau prin harul lui Dumnezeu. Atunci tocmai a venit poștașul și i-a dat fără cuvinte o bancnotă. Cel întrebat a arătat-o prietenului său făcând remarcă: „Acesta este un exemplu despre felul cum trăiesc eu!” Noi avem un Dumnezeu viu, care întâmpină credința așa fel cum corespunde căilor Sale, oricât de grele ar fi împrejurările. Încercările grele sunt și astăzi pentru un credincios la fel de onorabile ca și în timpul lui Avraam. Ar putea fi din aceia, cărora

Domnul le dă puțin să poarte, deoarece ei sunt slabi în credință și nu ar putea să poarte mai mult. Dar cine este tare în Domnul, cu siguranță va fi pus la încercare, și anume spre propria lui binecuvântare. Stă scris: «El nu-Și întoarce ochii de la cei drekți» (Iov 36,7). Noi suntem înconjurați de necaz, suferință și griji; de aceea nu trebuie să ne preocupăm prea intens cu sentimentele propriilor greutăți și să fim indiferenți de nevoile altora. Noi trebuie să ne gândim că și alții, care prin har au fost aduși în aceeași relație cu Dumnezeu, au de suferit în multe feluri. Să nu ne rugăm noi la Dumnezeu tot așa de cordial pentru ei, cum o facem pentru noi, și în felul acesta să ne dovedim a fi adevărați frați în Hristos?

Pentru fiecare credincios în parte este valabil; realizarea practică a acestei încrederi îndrăznețe în dragostea lui Dumnezeu. Atunci vom învăța să nu ne mai încredem în propria voință și să ne rugăm numai pentru ceea ce suntem siguri că corespunde vocii Sale. Și care va fi rezultatul? «El ne ascultă.» Noi avem nu numai privilegiul, ci noi suntem chiar constrânși să-I aducem Lui, Cel care ne iubește și ne cunoaște pe toți, plini de încredere rugăciunile noastre și să ne bazăm pe împlinirea plină de har a lor de către El. Și dacă știm, că El ne aude (nu este o cunoaștere formală, ci una conștientă, lăuntrică), pentru ce ne rugăm, tot așa știm (și aici aceeași cunoaștere lăuntrică), că vom avea lucrurile pe care le-am cerut de la El. Ce ar putea să dea mai multă îndrăzneală celui care crede? Ascultarea s-ar putea să nu corespundă gândurilor noastre, ea este însă răspunsul Său mult mai înțelept, mai profund și plin de dragoste la rugăciunea noastră.

Toate se bazează pe dragostea lui Dumnezeu. Pe când eram încă păcătoși, El a dat pe Hristos la moarte; acum, când suntem sfinții Săi, Hristos este darul Său pentru noi, în timp ce Duhul Sfânt lucrează împreună, pentru ca totul să fie spre binele nostru în inimile noastre și pe căile noastre. Dacă Dumnezeu ne îndeamnă să ne rugăm cu îndrăzneală, aceasta o face din cauza înclinației noastre permanente de a nu ne ruga potrivit vocii Sale, cu excepția cazului când noi am progresat în cunoașterea Cuvântului Său. În aceasta constă valoarea practică a eforturilor noastre pentru o înțelegere spirituală mai profundă a Sfintei Scripturi.

Dumnezeu acordă Cuvântului Său cea mai mare importanță; și Domnul și apostolii au făcut la fel, și aceeași prețuire trebuie să fie și din partea noastră. Ce jalnic este să întorci spatele dragostei lui Dumnezeu, plinătății coplesitoare a adevărului din Sfânta Scriptură și darului Duhului, care a inspirat pe scriitor, și să te preocupi numai cu propria mântuire. Aceasta ar însemna să fi orb față de bogățiile nenumărate ale harului și să ne lăsăm sufletul să înfometeze spiritual.

În verstele 16 și 17 apostolul se preocupă cu întrebarea dificilă, dacă rugăciunea noastră este plăcută lui Dumnezeu sau ea nu trebuie adusă înaintea Lui. «Dacă cineva vede pe fratele său făptuind un păcat care nu este spre moarte, să ceară, iar El îi va da viața, pentru cei care nu păcătuiesc spre moarte. Este un păcat spre moarte: pentru acela nu spun să se roage. Orice nedreptate este păcat; și este un păcat care nu este spre moarte.» Acest loc oferă deseori greutăți, deoarece se vine la el cu prejudecăți și se trece cu vederea că Dumnezeu merge cu ai Săi pe căile Lui de guvernare. Aici este vorba de întrebarea, care este deja pusă în cartea Iov și la care cei trei prieteni ai lui Iov au eșuat cu răspunsul lor. Noul Testament vorbește foarte clar despre aceasta în Ioan 15,1-10; 1 Corinteni 11,27-32; Evrei 12,5-11 și 1 Petru 1,17 și în alte locuri, ca și aici. Nicidecum nu este vorba de «moartea a doua», ci de un credincios care este luat din lumea aceasta din cauza gravității păcatului său sau a împrejurărilor lui grave. Dumnezeu sancționează păcatul lui cu moartea trupului. În privința aceasta, așa cum vedem din Vechiul Testament, poate fi vorba de credincioși care au fost dotați cu onoare înaltă, ca Moise și Aaron, care au mâniat pe Iehova foarte mult în Cades (Numeri 20). Judecata poate fi executată și imediat, așa cum găsim la Anania și Safira (Faptele Apostolilor 5). Principiul este explicat corintenilor prin apostolul Pavel în scrisoarea lui (1 Corinteni 11); mulți dintre ei nu erau numai bolnavi și slabi, ci o parte mare din ei adormiseră. Acolo se spune: «Pentru că dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea.» Deci corintenii au fost disciplinați în diverse grade de greutate, prin aceasta a fost pedepsit și «păcatul spre moarte». Domnul disciplinează pe sfinții Săi greșiți, dar categoric

cu scopul ca ei să nu trebuiască fie condamnați așa cum este condamnată lumea cu moartea a doua.

Deci nu ar fi nicidecum potrivit gândurilor Domnului să te rogi pentru păstrarea vieții pământești a unui frate pe care Domnul a vrut să-l disciplineze prin moartea trupului din cauza păcatului lui. Lumea nu face nimic altceva decât să păcătuiască, ea respinge pe Domnul; de aceea ea este păstrată pentru îngrozitoarea moarte a doua, pentru judecata veșnică. Dacă se vrea introducerea acestor gânduri în versetele noastre de mai sus, atunci învățătura spirituală dată de acest loc va da naștere numai la încurcătură. Pe de altă parte aceste versete arată harul, în care Dumnezeu Însuși se coboară, ca să păstreze îndrăzneala noastră neîngrădită în prezența Sa și ca să ne păzească de greșeala în care altfel am cădea.

O minciună este un păcat grav, în mod deosebit la un creștin. Însă de la început păcatul acesta a fost deseori făptuit, fără să atragă după sine moartea. Prin coborârea pe pământ a Duhului Sfânt și prin lucrarea mare în har și putere din zilele acelea minciuna era în ochii lui Dumnezeu un păcat deosebit de grav. Fățarnicia și înțelegerea premeditată a acelor soți, amândoi nerecunoscând învinuirea adusă lor de Petru, era un caz așa de grav, că era evident un păcat spre moarte (Faptele Apostolilor 5). Această minciună putea fi cu atât mai puțin tolerată, cu cât Dumnezeu tocmai a arătat binecuvântările Sale minunate spre glorificarea Fiului Său. Ce condamabil a fost acolo, să simulezi o măsură de dărnicie, care de fapt nu era! Același lucru este valabil pentru Corint, unde în afară de aceasta Masa Domnului a fost dezonorată prin stilul de viață rău al credincioșilor (1 Corinteni 11).

Aceasta îmi amintește de un caz remarcabil, pe care eu însumi l-am trăit cu ani în urmă. Un frate, care evident se afla în cea mai bună stare de sănătate trupească, a ajuns deodată bolnav. L-am vizitat la patul de boală. Deoarece era medic, el putea să constate propria lui stare mai bine decât alții. Mi-a explicat foarte liniștit, însă nu lipsit de seriozitate profundă și emoție, că el va muri în curând. Nu erau nici un fel de simptome de boală, și el însuși nu putea spune ce îi lipsea. Cu toate acestea era pe deplin convins, că se apropia ultima lui oră pe pământ. El a adăugat: „Am făcut un păcat care duce la moarte”, și mi-a mărturisit despre ce era vorba. El nu mai avea nici o dorință să mai trăiască; el însuși nici nu se ruga pentru aceasta și nici pe mine nu m-a rugat să mă rog pentru el. El s-a plecat sub disciplina Domnului; îl durea numai faptul că păcatul lui a pricinuit această disciplină. Însă el era foarte mulțumit să plece, ca să fie la Domnul. Într-adevăr el a adormit după aceea. El a recunoscut felul drept de a proceda al Domnului și a murit fără nici o îndoială cu privire la primirea lui de către Domnul.

Fără îndoială aici este vorba de un mijloc serios, pe care Domnul îl folosește; nu este nici un motiv pentru a presupune, că El face uz de un astfel mijloc de disciplinare numai în anumite timpuri. În ce constă însă marea diferență cu privire la urmările unui păcat? Nu grozăvia păcatului în sine este decisivă; împrejurările deosebite în care el a fost înfăptuit sunt cele care îl fac așa de detestabil în ochii lui Dumnezeu. Ca să cunoști această diferență este nevoie de înțelegere spirituală a respectivului, care într-o asemenea situație nu dorește să se facă rugăciuni pentru el și care nu are nici o dorință să mai trăiască. În cazul amintit fratele știa că rugăciunea de mijlocire pentru el nu ar fi fost la locul ei. Eu nu-mi pot aminti că s-au făcut rugăciuni pentru el din cauza aceasta; el a murit realmente după scurt timp. În împrejurări normale rugăciunea de mijlocire este tocmai cea ce noi suntem solicitați să facem. Compasiunea noastră se îndreaptă spre cei bolnavi, noi dorim cu plăcere să-i avem mai mult timp la noi. Ne bucurăm să vedem atitudinea lor creștină, încercarea credinței lor într-un fel sau altul și răbdarea lor în încercări. Aceasta va sluji la stimularea noastră.

«Este păcat spre moarte», așa este corect; nu: „un păcat spre moarte” (așa cum traduc unii substantivul din greacă fără articol, remarca traducătorului). «Orice nedreptate este păcat.» Orice faptă, care nu este în armonie cu poziția noastră în Hristos, este păcat; căci noi am fost lăsați aici, ca să facem voia lui Dumnezeu. Însă numai situațiile deosebite, care în domeniul privat sau public duc la dezonorarea gravă a lui Dumnezeu, pot deveni «păcat spre moarte». În general păcatul nu este păcat spre moarte.

Versetele 18 la 21 constituie o încheiere demnă de această epistolă. În acele prime zile unii păreau să aibă un început bun, însă apoi au dovedit lipsă de credință și de viață adevărată, prin aceea că s-au îndepărtat de Hristos și s-au îndreptat spre așa numita cunoștință (gnoesis), o cunoștință greșită, și în cele din urmă au arătat vrăjmășie evidentă împotriva Tatălui și Fiului. Având în vedere aceste neajunsuri apostolul se face una cu toți credincioșii, care prin har au fost făcuți capabili să spună: «Noi știm ...!» (oidamen). Aceștia posedă o cunoaștere lăuntrică, care odinioară și-au însușit-o din exterior. La aceia, care nu erau născuți din Dumnezeu, nu se putea ajunge la o cunoaștere fermă în duhul lor, așa cum era în cazul fiecărui copil al lui Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu nu acordă nici o valoare pe acea cunoaștere exterioară, care entuziasmează pe omul firesc și îl duce în rătăcire. Ceilalți erau pur și simplu gnostici, a căror onoare era în rușinea lor, în basme și filozofie. Nu numai antihriștii, ci și vechii părinți ai bisericii, așa cum ar fi Clemens din Alexandria și bărbați asemănători, erau caracterizați prin aceasta. Însă adevărații ucenici ai Domnului găsesc în Hristos toate comorile cunoștinței și înțelepciunii dumnezeiești, care odinioară erau ascunse, fie că ei privesc acum pe Hristos pe pământ sau în cer, unde se vede «taina» din scrisorile paulinice. În această silință ei sunt conduși de Duhul Sfânt în tot adevărul, care într-adevăr este vechi, însă permanent nou și de o prospețime pe care nu o dă nici o cunoaștere pământească. Căci Duhul Sfânt primește numai din lucrurile lui Hristos și ni le vestește, așa cum vedem acum în Cuvântul scris.

«Știm că oricine a fost născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci acela care a fost născut din Dumnezeu se păzește el însuși, și cel rău nu-l atinge.» Aici ne este arătată cunoașterea lucrată divin, pe care fiecare trebuie s-o aibă personal. Ea este de o însemnătate majoră și profundă pentru inima creștinului și trebuie păstrată permanent în sufletul lui clară și luminoasă. În ceea ce privește forma aici nu vedem nimic altceva decât o constatare abstractă, cuprinzătoare, dar în care credința poate pătrunde și o poate înfăptui. Este o mică diferență între cele două expresii «oricine a fost născut din Dumnezeu» și «acela care a fost născut din Dumnezeu» (sau: cel născut din Dumnezeu – n. tr.), cu toate că ambele se referă la aceeași persoană, la cel credincios. În prima expresie se accentuează efectul permanent al celui născut în felul acesta, în cazul al doilea se face cunoscut numai faptul de a fi născut, fără referire la continuitate. În ochii gnosticilor păcatul era ceva lipsit de importanță, care putea fi ignorat, sau ca ceva neplăcut, dar se putea pune deoparte ce era de neevitat (părerile acestor oameni s-au deosebit mult unele de altele). Altfel este pentru adevărații copii ai lui Dumnezeu, pentru care păcatul, ca și pentru Dumnezeu, este o chestiune gravă. Prima comunicare, că cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește și nu va fi atins de rău, înseamnă de aceea pentru ei o mângâiere și totodată o atenționare. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător ca nici un alt cuvânt; de asemenea Duhul Sfânt locuiește în fiecare credincios și acordă importanță acestui Cuvânt. În felul acesta viața noastră aici jos este umplută cu părtașie și umblare, cu slujire și adorare.

«Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace în cel rău» (prin aceasta se poate înțelege atât satan cât și răul în sine). Aici nu se găsește nici o neclaritate, nici o diminuare a diferenței absolute care există între noi ca familie a lui Dumnezeu și lumea în supunerea ei îngrozitoare sub rău. Linia de despărțire este clară. Cu aceeași convingere lăuntrică, cu care credincioșii au recunoscut faptul că viața lor nouă își are originea în Dumnezeu Însuși, ei au recunoscut și faptul că lumea întreagă este supusă puterii răului. Ar fi putut fi mai clar delimitate cele două părți? Pe de o parte Dumnezeu este izvorul și originea a toate, pe de altă parte domnește supunere deplină față de satan. Aici nu este vorba de Adunare, care este în opoziție cu iudeii și păgânii și este dușmănită de ei. Este vorba de certitudinea personală, că «noi suntem din Dumnezeu», însă întreaga lume, fără ca ea să observe, este sub robia lui satan, așa cum ne este foarte bine cunoscut. Aparține vieții noi, să iei în posesiune prin credință binecuvântările cunoscute și corespunzător voii dumnezeiești să le aplici la tine însuși.

«Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaștem pe Cel adevărat; și noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu și viața eternă.» Subiectul cunoscut conștient al credinței, Fiul lui Dumnezeu, care a venit deja, este

pentru noi de aceeași importanță ca și natura nouă și originea ei dumnezeiască; și aici ni se spune, că noi suntem uniți cu El în chip desăvârșit. Și aici este vorba de cunoașterea lăuntrică ca și în versetele anterioare. «Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit.» Aceasta stă în opoziție clară cu așteptarea iudeilor, care așteaptă venirea Aceluia care în toate privințele va fi de mai mică valoare; dar și în opoziție cu așteptarea păgânilor, care nu cunosc pe Dumnezeu, se închină demonilor și, dacă este posibil, stau într-o necunoaștere și mai profundă. Însă Fiul lui Dumnezeu, care a dat existență la toate, în dragostea Lui nemărginită a devenit Om, nu numai ca să ne dea viața veșnică, ci să Se dea pe Sine Însuși la moarte ca ispășire pentru păcatele noastre, așa cum mărturisește Scriptura.

„Cât de puternic a fost cuvântul Său: Să fie!

Prin care a creat cerul și pământul.

Dar mult mai puternică a fost puterea Sa,

În care El a adus mântuirea.”

Aici ni se spune că El a venit ca să ne dea pricepere să cunoaștem pe Cel adevărat, pe Dumnezeu adevărat. Căci numai El singur a fost capabil să prezinte imaginea desăvârșită a Dumnezeului nevăzut într-o lume plină de întuneric, necurăție și umbra morții; într-o lume înapoia căreia se află puterile nevăzute ale răului, care permanent se străduiesc să dea minciunii înfățișarea de adevăr și să orbească pe oameni cu privire la adevăr. Domnul Isus nu corespunde în nici un fel concepțiilor plăcute ale înșelătorilor; cu privire la El este vorba de o Persoană dumnezeiască, reală, de «viața eternă» ca realitate vie. Pe aceasta se bazează adevărul cunoscut în Hristos în toată profunzimea, înălțimea și strălucirea lui, despre care Adunarea prezintă mărturia corporativă și responsabilă. Dacă însă ea a eșuat deja atunci în această mărturie, cu cât mai mult a decăzut ea acum! Pentru credință însă există chiar și în zilele cele mai întunecate un izvor de putere; și această epistolă arată cu toată claritatea și caracterul complet fiecărui credincios acest Izvor, Isus Hristos. Ea pune înaintea ochilor credinciosului, ca unuia protejat în Hristos, cu toată autoritatea pe Domnul, ca pe Acela care ieri și azi și în veșnicie este Același.

«Noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos.» Prin aceasta se exprimă pe scurt, dar cu cuvinte pline de putere, privilegiul nostru nemodificabil. Ni se arată că protejarea noastră sigură în Dumnezeu adevărat constă în aceea, că noi rămânem în Fiul Său. Aceasta ne este spus deja în propriile cuvinte ale Domnului (Ioan 14,20): «În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.» Nu numai că noi suntem în El, ci noi trebuie să avem și înțelegerea acestui fapt și în afară de aceasta posedăm cele spuse aici. «Ziua aceea» este timpul în care noi trăim acum.

A putut Dumnezeu să facă mai mult, decât să ne dea viața dumnezeiască în Hristos și să ne facă capabili de a rămâne în Dumnezeu prin Duhul Sfânt, care Însuși rămâne în noi? Ce ciudat, că unii creștini vegetează, sunt mulțumiți sau nu cu creștinismul lor asemănător cu lumea, dar se pare că nu au nici o idee de faptul că aceste privilegii minunate sunt pentru fiecare copil al lui Dumnezeu și trebuie trăite de el. Ce bogate în conținut și ce binecuvântate sunt cuvintele de încheiere ale acestui paragraf: «El» (și anume Isus Hristos, Fiul Său) «este adevăratul Dumnezeu și viața eternă.» El, din care și în care suntem noi, este Cel adevărat, în opoziție cu toți idoli falși și minciuna care tăgăduiește pe Dumnezeu. Dumnezeu este cunoscut efectiv numai în Fiul Său Isus Hristos. Numai în El S-a revelat, în Cel care a renunțat la toate, ca să înfăptuiască lucrarea și să ne facă potriviți pentru rămânerea în El prin dăruirea naturii Sale. El este Dumnezeu adevărat și de asemenea și viața eternă. Fără această viață nu am putea cunoaște nici pe Tatăl și nici pe Fiul, pe care El L-a trimis. În Hristos Cel înviat posedăm acum această viață în toată însemnătatea ei pentru sufletele noastre. După învierea noastră sau transformarea noastră la venirea Sa o vom poseda și pentru trupurile noastre.

După ce harul și adevărul ne-au fost prezentate așa de impresionant se introduce o atenționare scurtă, serioasă: «Dragi copii, păziți-vă de idoli!» Tot ce este în afara lui Hristos, ceea ce

captivază și umple inima omului, este făcut de satan un idol. În zilele noastre s-ar putea ca acești idoli să nu fie din aur, argint, lemn sau piatră, ci de o formă mult mai vicleană. Se apropie cu grabă ziua când marea mulțime a iudeilor se vor întoarce la vechile lor păcate, slujirea idolilor, oricât de puțin ar părea aceasta posibil acum. Tot așa și creștinătatea se va da la păcate, oricât s-ar lăuda ea cu protestantismul ei și cu antipatia ei de neînvins față de slujba idolatră romană. În decăderea care va veni se vor contopi una cu alta. Ambii, iudeii și creștinii cu numele, vor preamări pe «omul păcatului», pe antihrist, când acesta se va așeza în Templul lui Dumnezeu și se va da drept Dumnezeu, pentru ca apoi împreună cu marii lor aliați politici, fiara romană din zilele acelea, să fie aruncați în pierzarea veșnică.

Domnul este aproape!